

[Wilhelm]

er fundet under falske forudsætninger og ved for grove indgreb, uanvendelige i en straffesag. Jeg synes nok, det er problematisk – det skriver vi også i bemærkningerne – for det er klart, at man så ville blive nødt til at undlade at forfølge klare lovovertrædelser, som bare var små i forhold til de indgreb, myndighederne har foretaget. Og det er i en vis forstand også krænkende for retsbevidstheden.

Men jeg efterlyser så andre løsninger. Hvad vil man ellers gøre for at hindre det, vi faktisk ser, og som mange forsvarsadvokater siger sker dagligt? Der foretages indgreb, der egentlig er i strid med retsplejeloven, men som opnås ved hjælp af, at politiet og anklagemyndigheden starter med nogle sigtelser, som de godt ved er urealistisk høje, men som netop er gjort så høje for at hjemle disse indgreb, som man ellers ikke havde fået lov til at foretage. Vi har ikke hørt det mindste om, hvad man ellers vil gøre ved det problem. Vi hører igen i svarene fra justitsministeriet, at det kigger strafferetsplejeudvalget på. Men der har aldrig her i tinget været andre end VS, der prøvede at give et bud på det. Hvad ønsker de andre partier at gøre på dette område? Jeg skal selvfølgelig takke dem, der har støttet vores lovforslag, dvs. SF og i princippet og i hensigterne også de radikale.

I forbindelse med isolationsfængsling, som jeg gerne vil vende tilbage til et øjeblik, vil jeg bede ordførerne om at læse den lille notits i Politiken i dag om en konkret sag, hvor en faglig tillidsmand på niende uge sidder i isolation, til trods for at sagen i øvrigt er opklaret og de pågældende to andre personer, som er sigtet i en bestemt sag, har aflagt tilståelse; denne 9 ugers isolation har været en sådan belastning, at den pågældende i øjeblikket afsoner sin isolation på en psykiatrisk lukket afdeling, hvilket både lægerne, hans forsvarer og alle mulige andre protesterer imod, fordi den pågældende ikke er sindssyg. Men den pågældende er så psykisk medtaget af isolationsopholdet, at han simpelt hen ikke på nogen som helst ansvarlig måde kan holdes i fængslet, og den eneste måde, man så i øvrigt kan gøre det på, er at anbringe ham på en lukket psykiatrisk afdeling. Det ligner simpelt hen meget, meget stærkt at anvende varetægtsfængsling og isolation som regulær straf, som regulær præventiv foranstaltning så at sige for at skræmme andre i de faglige aktioner. Jeg synes, det er overor-

dentlig – ja, beklageligt er ikke et udtryk, der er stærkt nok – det er simpelt hen undergravende for det princip, vi har om, at personer principielt er og skal behandles som uskyldige, indtil de er dømt ved retten, indtil deres sag er prøvet. Det er lige præcis det, der reelt ikke sker, når man ødelægger folk gennem disse isolationsfængslinger.

Det sidste lovforslag om forbud mod anvendelse af provokation mener jeg, som hr. Bernhard Baunsgaard, burde være en selvfølge. Det var det vist også. Hvis man havde taget den diskussion for bare 5 år siden, tror jeg faktisk, at alle ville sige, som justitsminister Nathalie Lind svarede mig i et skriftligt svar i april 1979: Ja men det er da forbudt at anvende politiet til at deltage i gennemførelsen af eller fremkaldelsen af lovovertrædelser! Det er da forbudt, svarede Nathalie Lind dengang som justitsminister. Men siden har det jo vist sig, at det store flertal her i salen står bag den metode, at politiet anvendes til gennemførelsen af eller direkte til fremkaldelsen af lovovertrædelser.

I justitsministeriets svar vedrørende dette lovforslag er der nu endelig kommet en præcisering, hvori det siges, at provokation i hvert fald må begrænses sådan, at politiet ikke fremkalder lovovertrædelser, der ellers ikke ville være sket. Tidligere har vi fra justitsministeriets talsmand til dagspressen udtalelser om, at der intet var, der hindrede politiet i at fremkalde lovovertrædelser, som ellers ikke ville være sket. Det er da altid noget, at ministeriet nu præciserer, at dér sætter man i hvert fald grænsen, men det er en meget akademisk grænse, for den fungerer jo ikke i virkeligheden.

Vi har i bemærkningerne til lovforslag nr. L 26, hvor vi ønsker forbud mod politiprovokation, givet konkrete eksempler på, at denne grænse er fiktiv, at der faktisk er konkrete sager, hvor der har været anvendt politiprovokatører til at fremkalde forbrydelser, som man ikke med nogen som helst rimelighed kan sige alligevel ville være sket, fordi den mængde narkotika, som den pågældende politiagent bestilte, overhovedet ikke kunne leveres, således at man ikke med rette kan påstå, at forbrydelsen alligevel ville være sket. Selv efter adskillige uger var offeret for den fælde, politiet lagde, overhovedet ikke i stand til at levere den mængde narkotika, som den pågældende politiagent havde be-